

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 88/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 80/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2007 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 80/06.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že 23. januára 2006 podal Okresnému súdu Bratislava I žalobu, ktorá bola postúpená Okresnému súdu Bratislava II a je vedená pod sp. zn. 17 C 80/06. Ďalej uvádza: *«Okresný súd Bratislava II je známy výkonom skriminalizovaného súdnictva...*

Sudkyňa... je členkou „komanda súdu“ ktoré vystupuje ako organizovaná zločinecká skupina s cieľom mariť žaloby sťažovateľa, i keď sú hocijako dôvodné, spôsobom kriminálneho výkonu súdnictva.»

Sťažovateľ požiadal okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd uznesením č. k. 17 C 80/06-68 z 8. augusta 2006 žiadosti sťažovateľa nevyhovel.

Odvolací súd podľa sťažovateľa *„Uznesením 2Co/415/06-83 zo dňa 30. 01. 2007 zrušil rozhodnutie okresného súdu...*

Zákonná sudkyňa opäť nepriznala oslobodenie od poplatkov uznesením zo dňa 04. 06. 2007. Ide o choré vyčítanie chorej osoby“.

Na základe uvedených skutočností sa sťažovateľ *„znovu odvolal. Odvolací súd doteraz nerozhodol“.*

V sťažnosti sťažovateľ uplatnil námietku predpojatosti proti sudcom ústavného súdu *„JUDr. Lalík, JUDr. Gajdšíková, JUDr. Ľuby, JUDr. Auxt, JUDr. Meszaros“* a požiadal o ustanovenie advokáta na konanie pred ústavným súdom.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„II.A. Okresný súd Bratislava II porušuje základné práva D. B. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 a cl. 13 medzinárodného dohovoru, ktorým je Slovenská republika viazaná.

II.B. Okresný súd Bratislava II je povinný zaplatiť D. B. primerané zadostučinenie vo výške 200.000.- Sk za opakované porušovanie práva a to do 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.

II.C. Okresný súd Bratislava II je povinný oslobodiť D. B. od súdnych poplatkov a vo veci bezodkladne konať a vec rozsúdiť do 3 mesiacov od doručenia Nálezu Ústavného súdu. V prípade omeškania je OS BA II povinný zaplatiť D. B. ďalších 100.000.- Sk bezodkladne ak o to požiada.

II.D. Okresný súd Bratislava II zaplatí trovy konania advokátovi, Ústavnému súdu a sťažovateľovi do 15 dní od doručenia Nálezu.“

II.

Sťažnosť sťažovateľa bola v súlade s Rozvrhom práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2007 pridelená sudkyňi spravodajkyňi Marianne Mochnáčovej (ďalej len „sudkyňa spravodajkyňa“), členke IV. senátu ústavného súdu, ktorého predsedom bol sudca Ján Luby (ďalej aj „sudca“).

Sudkyňa spravodajkyňa oznámila námietku predpojatosti bez meškania predsedníčke ústavného súdu, ktorá predložila túto námietku na rozhodnutie podľa § 28 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) senátu ustanovenému na základe dodatku č. 2 k rozvrhu práce z 5. septembra 2007.

Ústavný súd uznesením č. k. 0. ÚS 12/07-8 z 11. decembra 2007 rozhodol, že sudca nie je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie vo veci.

Dňa 5. februára 2008 sudca sudkyňi spravodajkyňi oznámil, že mu bolo doručené uznesenie okresného súdu, aby sa ako odporca vyjadril k návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáha voči nemu ochrany osobnosti, náhrady nemajetkovej ujmy a škody a vyslovuje svoju predpojatosť. Na základe uvedeného ústavný súd uznesením č. k. 0. ÚS 10/08-8 z 13. februára 2008 rozhodol, že sudca je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie v predmetnej veci.

V zmysle Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2008 účinného od 1. marca 2008 sa sudkyňa spravodajkyňa v tejto veci stala členkou I. senátu ústavného súdu. Keďže sťažovateľ v sťažnosti uplatnil námietku predpojatosti aj voči sudcovi Milanovi Ľalíkovi, ako jednému z členov I. senátu ústavného súdu, ústavný súd uznesením č. k. 0. ÚS 22/08-8 z 27. februára 2008 po predchádzajúcom vyjadrení sudcu Milana Ľalíka rozhodol, že sudca Milan Ľalík nie je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie v predmetnej veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu 29. októbra 2007 obsahuje hrubo urážlivé výroky, dehonestujúce a neopodstatnené obvinenia adresované nielen voči sudkyniam všeobecných súdov konajúcich v jeho veciach, ale aj voči sudcom ústavného súdu „*pre brutálne vykonávanie – marenia práv sťažovateľa, čím flagrantne porušovali čl. 17 medzinárodného dohovoru*“.

Predmetné výroky a vyjadrenia sťažovateľa okrem iného neprímeraným spôsobom obviňujú sudcov ústavného súdu z nespravodlivého rozhodovania vo vzťahu k sťažovateľovi, naznačujú zaujatosť sudcov ústavného súdu pri ich rozhodovaní.

Ústavný súd vo vzťahu k správaniu účastníka poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý už vyslovil, že „V zásade smie byť sťažnosť odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch, a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk“ (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004).

Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ v tomto prípade výrokmi obsiahnutými v jeho sťažnosti prekročil hranicu únosnej kritiky a hrubo urážal zákonné sudkyne všeobecných súdov, ale i samotný ústavný súd, resp. jeho sudcov, a to v rozpore s princípom zachovávanía úcty k právam iných, ktorý má byť v rámci občianskoprávneho konania v súlade s § 1 a § 2 Občianskeho súdneho poriadku rešpektovaný všetkými účastníkmi konania a z ktorého vyplýva i požiadavka, aby účastníci konania rešpektovali ľudskú dôstojnosť, občiansku česť i osobnosť ďalších účastníkov konania, ale i samotného vo veci konajúceho súdu tak vo svojich písomných, ako i verbálnych prejavoch.

Správanie sťažovateľa, ktorého cieľom je uškodiť reputácii samotného rozhodujúceho súdu, je teda podľa názoru ústavného súdu možné označiť za zneužitie práva na podanie sťažnosti a je v rozpore s účelom takéhoto práva.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a z tohto dôvodu bolo už ďalej bezpredmetné rozhodovať o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Na záver možno preto uviesť, že súčasťou zákonom predpísaných náležitostí návrhu na začatie konania podaného ústavnému súdu je aj primeraná slušnosť vo vyjadrovaní, na čo už bol sťažovateľ rozhodnutiami ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 52/06 a IV. ÚS 109/07 upozornený, avšak napriek tomu vo svojom podaní tieto výroky opätovne použil.

V prípade hrubo neslušného alebo urážlivého obsahu takéhoto návrhu môže byť tento odmietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pokiaľ záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2008